

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

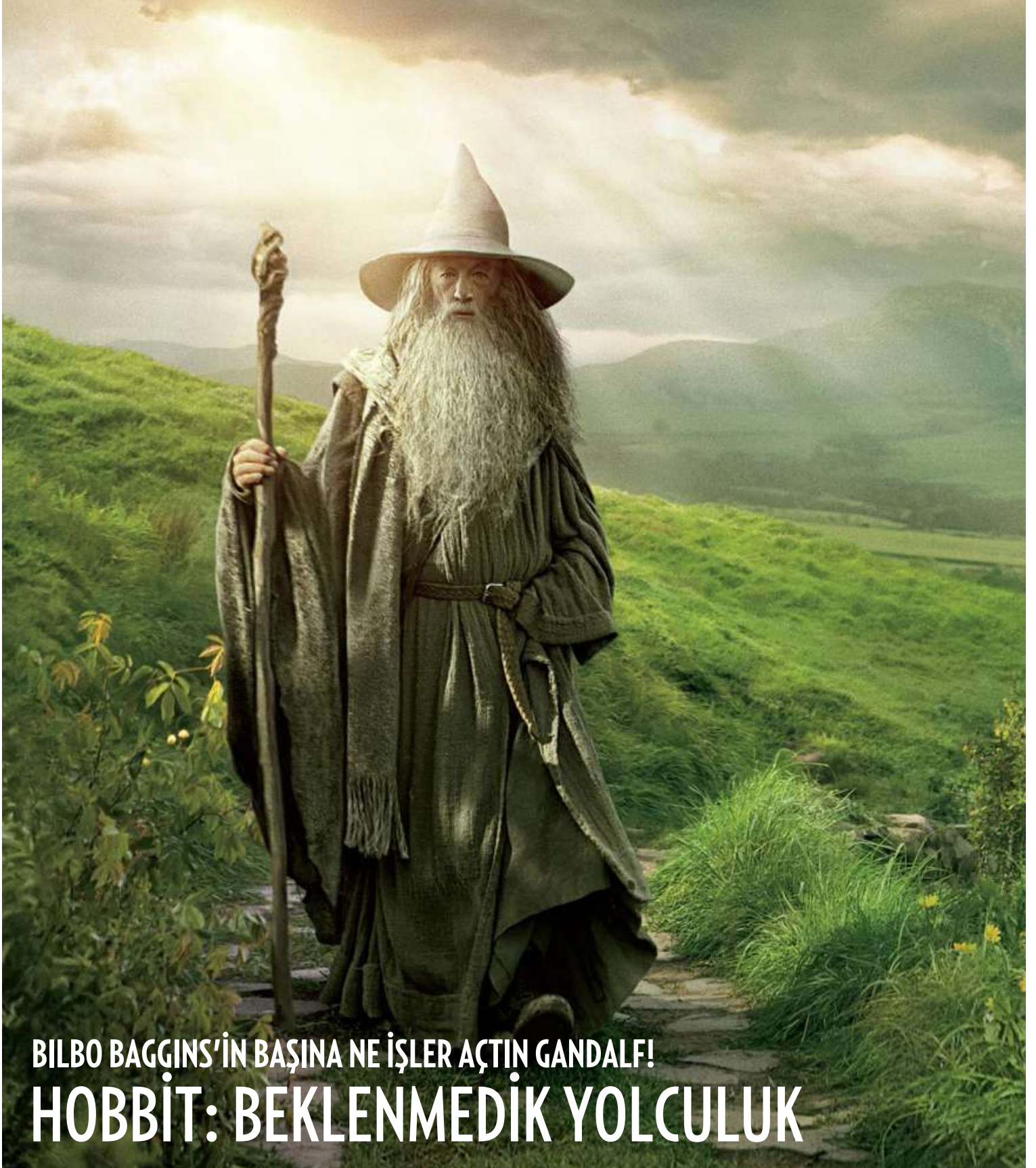
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BILBO BAGGINS'İN BAŞINA NE İŞLER AÇTI GANDALF!
HOBİT: BEKLENMEDİK YOLCULUK

YILIN BİR NUMARALI ANİMASYONU

"Pixar, Büyülü Görüntüleri ve
Usta Hikaye Anlatıcılığıyla Kendini Aştı."
-Peter Travers, *Rolling Stone*

Disney · PIXAR
CESUR
BRAVE

ŞİMDİ **Blu-ray 3D**, **Disney Blu-ray** VE **Disney DVD** 'DE!

© 2012 Disney/Pixar

OSCAR ÖNCESİ

ERKEN BİR ZİHİN CİMNASTİĞİ

OSCAR, NAM-I DİĞER AKADEMİ ÖDÜLLERİ İÇİN YAVAŞ YAVAŞ GERİ SAYIM BAŞLADI. BU SENE ADAYLAR BİRAZ daha erken açıklanacak, 10 Ocak'ta bu görkemli heykelciği kazanabilmek için umudu artanlar bir adım öne çıkacak.

Gelin, Batı basınında hangi filmlerin ismi öne çıkıyor, en azından dört önemli kategoride ufaktan bir zihin egzersizi yapmaya başlayalım.

Bir kere şunu söyleyelim, bu sene Oscar yarışının geçen seneye göre çok daha çekişmeli geçeceği konusunda hemen hemen herkes hemfikir. En iyi film için öne çıkan filmler şunlar: Steven Spielberg'den "Lincoln", Kathryn Bigelow'dan "Zero Dark Thirty", Ben Affleck'ten "Operasyon: Argo" (Argo), Tom Hooper'dan "Sefiller" (Les Misérables), David O. Russell'dan "Umut Işığım" (Silver Linings Playbook), Ang Lee'den "Pi'nin Yaşamı" (Life Of Pi) ilk elde en avantajlı görülen filmler. Michael Haneke'nin "Aşk"ı (Amour) ve Paul Thomas Anderson'ın "The Master"ı yukarıdakilerden ayağı kayan olursa hemen onun yerini alabilecek filmler. Wes Anderson'dan "Moonrise Kingdom", Benh Zeitlin'den "Düşler Diyarı" (Beasts Of The Southern Wild), Quentin Tarantino'dan "Zincirsiz" (Django Unchained) ve Sam Mendes'den "Skyfall"u ise sürpriz peşinde koşacak filmlerin başında geliyor. Eh, en iyi yönetmen kategorisinde de bu isimlerin başı çekeceklerini

tahmin etmek için kahin olmaya gerek yok!

En iyi erkek oyuncu için ismi ilk telaffuz edilen "Lincoln"la Daniel Day-Lewis oluyor. John Hawkes (Aşk Seansları / The Sessions), Hugh Jackman (Sefiller), Joaquin Phoenix (The Master) ve Denzel Washington (Uçuş / Flight) onu takip ediyorlar. Bradley Cooper (Umut Işığım) ve Jamie Foxx (Zincirsiz) ise 'karganın ağzındaki peynirin düşmesini bekleyen tilki' konumundalar. Anthony Hopkins (Hitchcock), Jean-Louis Trintignant (Aşk), Richard Gere (Entrika / Arbitrage), Ben Affleck (Operasyon: Argo), Suraj Sharma (Pi'nin Yaşamı), Daniel Craig (Skyfall), Matt Damon (Promised Land) ve Bill Murray (Hyde Park On Hudson) de onların arkasında "Ya tutarsa?!" diye tatlı bir bekleyişler.

En iyi kadın oyunculara gelince... İki genç aktris, Jessica Chastain (Zero Dark Thirty) ve Jennifer Lawrence (Umut Işığım) favoriler arasında başı çekiyorlar. Onları iki Fransız aktris, Marion Cotillard (Rust And Bone) ve aday olursa bu dalın gelmiş geçmiş en yaşlı adayı olacak 85'indeki Emmanuelle Riva (Aşk) takip ediyor. Yine aday olursa bu kategorinin gelmiş geçmiş en genç adayı olacak bir diğer iddialı isim ise 9 yaşındaki Quvenzhané Wallis (Düşler Diyarı). Keire Knightley (Anna Karenina), Naomi Watts (The Impossible), Helen Mirren (Hitchcock), Rachel Weisz (Aşkın Karanlık Yüzü / The Deep Blue Sea) da bu sene performansları övüle övüle bitirilemeyen diğer aktrislerdi.

Bu üstünkörü resim bile bu seneki Akademi Ödülleri'nin son yılların en heyecan verici yarışına sahne olacağını göstergesi. Kuşkusuz, adaylar belirlendikten sonra resim biraz daha netleşecek, Oscar Toto için bahisler açılacaktır! 🎬

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS LOGO TASARIM: ERKUT TERLİKSİZ HTML UYGULAMA: BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, CUMHUR CANBAZOĞLU, MÜJDE İŞİL, MURAT ERŞAHİN, JANET BARİS

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Hobbit: Beklenmedik Yolculuk (The Hobbit: An Unexpected Journey);
Tepenin Ardı; Sen Dünyaya Gelmeden (Venuto Al Mondo);
Bana Bir Soygun Yaz!; Laz Vampir Tirakula.

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

18 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, hafta içinde kaybettiğimiz usta aktör Mücap Ofloğlu
üzerine fikirlerini paylaşıyor bu haftaki yazısında...

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Jean-Luc Godard'dan Yeni Dalga'nın ilk adımları:
"Serseri Aşıklar" (À Bout De Souffle)... Burak Göral imzasıyla.

22 ÖLÜM KARARI

Sinema tarihindeki sayısız soygun filmi arasından yaptığımız seçim
bizi çok zorladı doğrusu... Okan Arpaç imzasıyla.

26 LEKELİ ADAM

Büyük usta Nicholas Ray'den eşine az rastlanır bir savaş filmi:
"Acı Zafer" (Bitter Victory)... Murat Erşahin imzasıyla.

28 AİLE OYUNU

Aile Komplosu (Family Plot); Gerçeğe Çağrı
(Total Recall); Ruhlar Oteli (The Innkeepers).

34 SAPIK

Sinema gündeminden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

HOBBİT:

BEKLENMEDİK YOLCULUK

ORJİNAL ADI The Hobbit:

An Unexpected Journey

YÖNETMEN Peter Jackson

OYUNCULAR Ian McKellen,

Martin Freeman, Richard Armitage,

Ken Stott, Graham McTavish,

William Kircher, James Nesbitt,

Stephen Hunter, Dean O’Gorman,

Aidan Turner, John Callen,

Peter Hambleton, Jed Brophy,

Mark Hadlow, Adam Brown,

Hugo Weaving, Ian Holm,

Elijah Wood, Cate Blanchett,

Christopher Lee, Andy Serkis,

Sylvester McCoy

YAPIM 2012 ABD-Yeni Zelanda

SÜRE 169 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

Cüce ırkının 13 üyesinin
yıllar önce yitirdikleri
vatanları Erebor’u
ejderha Smaug’dan geri
almak üzere ‘hırsız’
kontenjanından Bilbo’yu
da yanlarına katarak
Gandalf’ın önderliğinde
çıktıkları yolculuk bu.

YILLARDIR SÜRÜNCEMEDE KALAN “HOBBİT” PROJESİ NİHAyet PETER JACKSON tarafından tamamlandı ve huzurumuza getirildi. Bir kere şunu söyleyelim:

Jackson’ın bu seride yönetmenlik koltuğuna Guillermo del Toro gibi güvendiği bir meslektaşını oturtması anlaşılır bir durumdur. Belli ki kendisini tekrar etmek istemiyordu. Fakat her nedense del Toro’nun ayrılmasıyla Jackson yine iş başa düştü edasıyla koltuğu devraldı. Belki hayırlı da oldu çünkü muhtemelen kendi vizyonunu yaratmak isteyecek del Toro, “Yüzüklerin Efendisi” (The Lord Of The Rings) serisinden aşına olduğumuz Orta Dünya imgesinin bütünlüğünü burada zedeleyebilirdi.

Bu sayede Peter Jackson’la birlikte Orta Dünya’yı neredeyse bıraktığımız gibi buluyoruz! Yalnızca, 60 yıl geriye gidiyoruz, o kadar! Cüce ırkının 13 üyesinin yıllar önce yitirdikleri vatanları Erebor’u acımasız ejderha Smaug’dan geri almak üzere ‘hırsız’ kontenjanından Bilbo’yu da yanlarına katarak Gandalf’ın önderliğinde yola düşmelerinin hikayesi bu. O arada kadim yüzüğün Bilbo’nun eline nasıl geçtiğine de tanık oluyoruz. Bilbo ‘geçerken uğradığı’ Gollum’un ininde adeta ölüp ölüp diriliyor.

Tolkien’in kitabındakinin aksine, Peter Jackson öyküye ayrıntılı bir tarihçeyle girişerek Cüceler’in acılı mazisini, Elfler’e duydukları kinin kökenini ve çıkacakları yolculuktaki motivasyonlarını derinlemesine tasvir ediyor. Senaryoyu kaleme alan dörtlü (Fran Walsh, Philippa Boyens, Peter Jackson ve Guillermo del Toro) 300 küsur sayfalık kitaptan üç film çıkarabilmek için Tolkien’in Orta Dünya’ya dair yazdığı başka ne varsa, hepsini ince bir elemenden geçirmişler. Çok da iyi etmişler çünkü kitapta bile varlığı hissedilen kimi açıkları bu sayede kapatabilmişler. Örneğin girizgahtaki tarihî özet hakikaten yolculuğun arka planını kavramada izleyicinin çok işine yarıyor. Ya da bir başka örnek: Kitapta Puslu Dağlar’ın derinliklerinde Frodo ile Gollum’un ‘bilmece düellosu’ esnasında Gandalf ve Cüceler’in başlarından neler geçtiğini bilmeyiz.

Frodo onları dağın çıkışında yakalar. Film bu ve bunun gibi ‘boşlukları’ usulca dolduruyor.

Kitapları okuyanlar bilirler, Tolkien’in satırlarının alametifarikalarından biri de Orta Dünya sakinlerinin dillerine sık sık dolanan şiir ve türkülerdir. İşin aslı, kitapları hem biçim hem de içerik olarak zenginleştiren unsurlardır bu dizeler. Peter Jackson, muhtemelen zaman darlığından, “Yüzüklerin Efendisi” kitaplarındaki şiir ve türkülerin hiçbirini filmde kullanamamıştı. “Hobbit”te ise Bilbo’yu ziyaretlerinde Cüceler’in diline marş kabilinden bir şarkı dolandırıyor. Tabii burada serinin bestecisi Howard Shore’a da büyük iş düşüyor çünkü bu şarkıları üstelik Orta Dünya ruhuna uygun şekilde notaya dökmek onun görevi. Shore bu işin altından ustalıkla kalkıyor.

Hazır sözü filmin bestelerine getirmişken, bir iki cümleyle ona da değinmek gerek. Howard Shore, zaten ilk üçlemde aşına olduğumuz tınılarında köklü değişikliklere gitmiyor. Yine her coğrafya ve ırka ayrı bir beste yapıyor. Sözelimi Shire’dayken kulağımıza çalınan huşu içindeki tınılar zaten ilk seriden tanıdık ama ayrıca bir tema müziği de mesela bu maceranın kahramanları Cüceler için bestelemiş. Açıkçası Shore, bir bestecinin bir yönetmenin öyküsüne nasıl kol kanat gerebileceğine enfes bir örnek sunuyor Orta Dünya’da.

Peki bir yandan 2000’li yıllardaki fantastik filmler furiasını başlatan “Yüzüklerin Efendisi” üçlemesi dururken, beri yandan 2010’lu yıllarda “Hobbit”e nasıl bir muamele yapmak lazım? Bir kere tıpkı “Yıldız Savaşları”nda (Star Wars) Lucas’ın yaptığı gibi, Jackson da efsanesini ‘öncesiyle’ tamamlamış olacak. “Hobbit: Beklenmedik Yolculuk” bu yoldaki ilk merhale. Ayrıca içerdiği ‘anlamlar’ ve üstlendiği ‘semboller’le de selefıyla ayrıştıran bir üçleme geliyor.

Her ne kadar bir tür olarak ‘fantezi’ bizi bugünün ‘dünya’sından alıp ‘başka alemler’e götürüyorsa da, elbette her sanat yapıtı gibi, fantastik filmler de her şeyden önce yaratıldıkları dönemin izlerini ve anlamlarını taşıyorlar.

Her şey bir yana,
usta yönetmen
Peter Jackson, J.R.R.
Tolkien'in pek
çoklarınınca 'daha
çocukça' bulunan
Hobbit'inden 'yetişkin
iş'i' bir yapıt çıkarıyor.

"Yüzüklerin Efendisi" örneğin İslami terör, Irak'ın işgali veya küresel ısınma gibi dönemin 'dünyevi' olguları üzerinden de okunabilecek bir seriydi. "Hobbit" ise vatanlarının ve ganimetlerinin peşindeki Cüceler üzerinden biraz ekonomik krizin, biraz kanaatkar olmanın altını çizerek gibi görünüyor. Galadriel bile merak edip "Neden bir Buçukluk'u seçtin?" diye soruyor Gandalf'a ve o da yanıtlıyor ya, "Bilmiyorum, ama onun o ufak tefekliğinde huzur buluyorum" diye... Filmin en kritik repliklerinden biri bu, zira romanda da hiçbir zaman Gandalf'ın Bilbo'ya bu macera boyunca neden bu kadar güvendiği asla net biçimde anlaşılamıyor. Fakat kuşkusuz devam filmleri geldikçe bu serinin günümüze göndermeleri de zenginleşecektir.

Her şey bir yana, Jackson, Tolkien'in pek çoklarınınca 'daha çocukça' bulunan Hobbit'inden

'yetişkin iş'i' bir yapıt çıkarmayı başarıyor. "Hobbit: Beklenmedik Yolculuk", önyargıların nasıl yanıltıcı olabileceğine, büyük küçük hepimizin şu hayatta bir işe yarayabileceğine ve elbette insanın kimi zaman ayağına kadar gelen macera fırsatını geri tepmemesi gerektiğine dair sevimli dersleri de çıkınında barındırıyor.

Oyunculuklar üzerine söylenecek fazla bir şey yok. Bütün oyuncular Orta Dünya'da kendilerine biçilen rolleri hakkıyla hayata geçiriyorlar. Yalnız Martin Freeman'a fazladan bir parantez açmak gerek. Kendisine bundan sonra 'hobbitlerin efendisi' desek yeri!

Havasından mıdır, suyundan mıdır, yeniden Orta Dünya'da olmak, insana iyi geliyor!

Bilbo'nun başta maceraya katılmaya karar vermesi fazlasıyla damdan düşer gibi gerçekleşiyor.

Başlat

Ekstralar

Sahne Seçenekleri

altyazı

filmleri Altyazı ile izleyin
sinema derginiz her ay bayilerde

TEPENİN ARDI

SEVGİLİ DOSTUMUZ, SİNEMAMIZIN PARLAYAN GENÇLERİNDEN SEYFİ Teoman'ı kaybettiğimizde üzüntümüzü dile getirecek cümleleri kurmakta zorlanmıştık. Ama "Tepenin Ardı"nı izleyince, cümlelerimizi tamamlamaya gerek olmadığını gördük; Seyfi'nin sinemamızdaki etkisinin yoğunlaştığına şahit olduk. Onun yapımcı olarak varlığını hissettirdiği film, tabii ki büyük oranda yönetmen-senarist Emin Alper'in eseri, ama Seyfi'nin açtığı yolu takip ettiğine de kuşku yok.

Sekiz kişilik bir film "Tepenin Ardı", 'oda müziği' tadında ilerleyip sonlanan. Erkek ağırlıklı bu karakterler galerisi, hiç dinmeyen bir 'açık hava gerilimi'ni yamacımıza taşıırken, öte yandan da 'hiçbir şey olmama' durumunu dört başı mamur bir hikayeye dönüştürmeyi başarıyor. Western türünden ödünç aldığı atmosferiyle sinemamızın çok az denediği, daha da aزیyla becerdiği bir işe soyunuyor Emin Alper. Buradan alınının ağıyla çıkarken, sinemayla kurduğu ilişkiyi de neredeyse 'ustalık' ayarında yansıtıyor, henüz ilk uzun metrajlı filmini çekmesine karşın.

Gerilimin temelini oluşturan 'kuşku' ögesini mükemmelen veriyor "Tepenin Ardı". Dediğimiz gibi, hiçbir şeyin olmadığı bir hikayeyi bu yolda eksiksiz değerlendiriyor Emin Alper. Bulduğu çıkış noktasının yarattığı 'paranoya' durumunu karakterlerin ruhlarına yapıştırırken, kitle psikolojisinin manipülasyona açık doğasını da kendi yararına kullanmayı biliyor. Giderek tırmanan bir gerilim var filmde, ancak buna aynı oranda eşlik eden bir hikaye derinliğinden söz etmek mümkün değil. Filmi değersizleştirmek için söylemiyoruz bunu, aksine derinleşemeyen hikayeyi ve onun içinde yuvalanmış olan 'tedirginlik' duygusunu ayakta tutan Emin Alper'in hanesine bir artı daha koyuyoruz. Zorluğu tescilli bir yapıyı sonuna kadar yıkmadan korumayı başarıyor yönetmen; 'kentsel dönüşüm' tadında bir kolaycılığa başvurmuyor hiçbir zaman.

'Erkeklik' durumlarıysa "Tepenin Ardı"nın karakterler bağlamında öne çıkan önemli özelliklerinden biri kuşkusuz. Hikayedeki her bir

erkeğin farklı karakter defoları var, ki bunların bir araya gelmesiyle oluşan bütünle tırmanıyor gerilim. Tek tek 'zararsız' gibi görünen bu defolar, erkek denen yaratığın 7'den 70'e sergilediği tipik arızalar aslında. Ancak bunların süreklilik arz ediyor oluşu, kaçınılmaz bir 'kabarma'nın yaşanmasına, ardından da 'patlama'nın ortaya çıkmasına vesile oluyor. Bu noktada, ayırt etmeden hikayenin erkeklerini canlandıran aktörleri ayakta alkışlayalım. Onların filmi gereksiz çıkışlara teslim etmeyen performansları es geçilir gibi değil zira. Banu Fotocan'ı unuttuk sanmayın; o da erkekler dünyasındaki tek kadına verdiği ruhla etkisini hissettirmeyi başarıyor.

"Tepenin Ardı"nın öylesine çok referansı var ki, hepsini bir araya getirip etkili bir cümle kurmak neredeyse imkansız. En azından birkaçını dilimiz döndüğünce aktaralım, ki filmin görünenin ötesinde temas ettiği noktaları es geçmeyelim...

Öncelikle, Seyfi Teoman'nın özellikle "Tatil Kitabı"nda yapmaya çalıştığı 'hiçlik' üzerinden hikaye okumayı kusursuzca gerçekleştiriyor Emin Alper. Keza, Alfred Hitchcock'un genellikle kapalı mekanlarda hayata geçirdiği 'kuşkuyu kovalama' taktiğini de açık havaya etkili bir şekilde taşımayı başarıyor. Varoluşa dair hissiyatını ise western türünün 'modern' kanadından alıyor; özellikle karakterlerin boşlukta salınmalarını bu türün argümanlarıyla açıklamaya çalışıyor. Ama filmin en çok tutunduğu referans, Metin Erksan'ın "Susuz Yaz"ı oluyor. Sözü nü ettiğimiz bütün olguları bünyesinde barındıran bu başyapıtın ışığından bolca yararlanıyor Emin Alper. Filmin 'gizli' diye tanımlanabilecek temelini sıkça "Susuz Yaz"a dayıyor, ki buna cinsellik de katılabilir rahatlıkla. Bu yakınlığın bir 'hırsızlık' olmadığını, gösterdiği resmi netleştirmek için kullandığı etkili bir 'araç' olduğunu da önemle belirtelim. Klişe tabirle 'benzersiz bir saygı duruşu' da diyebiliriz. [A]

Yığınla 'iyi' nin arasından seçmek gerekirse müthiş final deriz, ki filmi 'heyecan'la bitirmemizi sağlıyor bu bitiş.

'Askerler' formülü, çok rahatsız etmese de, filmin bütününde 'en az olmuş' çözüm gibi duruyor.

YÖNETMEN Emin Alper

OYUNCULAR Tamer Levent, Reha Özcan, Mehmet Özgür, Berk Hakman, Banu Fotocan, Furkan Berk Kıran, Sercan Gümüş, Şevval Kuş

YAPIM 2012 Türkiye-Yunanistan

SÜRE 94 dk.

DAĞITIM Tiglon (Bulut Film)

Berlin Film Festivali'nden bu yana yığınla ödülü müzesine götürmeyi başaran film, geleceğin ustalarından biriyle tanıştırtıyor bizleri: Emin Alper.

SEN DÜNYAYA GELMEDEN

GENÇ ÂŞIKLARIN ÇOCUK SAHİBİ OLMA TUTKUSU ÜSTÜNE NE ÇOK FİLM çekilmiştir. Birçoğu da, hele Amerikan menşelileri, birbirinden soğuyan kadınla erkeği yakınlaştıran bir 'ortak ürün' olarak çocuğu, zahmetlerin en tatlısı olarak sevmeye doyamaz. Daha Avrupalı, özgürlükçü, 'aşkımızın meyvesi' temasıyla başlayan "Sen Dünyaya Gelmeden", savaşa karşılaşmakla öyle bir sarsılıyor ki, seyircisini bambaşka duyguların içinde bırakıyor.

İspanyol Penélope Cruz'dan Amerikalı Emile Hirsch'e, Yugoslavya doğumlu Mira Furlan'dan Saadet Işıl Aksoy'a çokuluslu bir kadroyu bir araya getiren filmin kamera arkasındaki yaratıcıları ise, oyuncu bir İtalyan çift. Yönetmen Sergio Castellitto, Ettore Scola'nın "Aile"si (La Famiglia, 1987) gibi Avrupa sinemasının çeşitli karakterlerinden "Narnia Günlükleri"nin (The Chronicles Of Narnia) kötü adamına kadar epey farklı rolde izleyici karşısına çıkmış bir oyuncu. "Sen Dünyaya Gelmeden" de Castellitto'nun yönettiği az sayıda filmin dördüncüsü. Oyunculuğuyla epey tanınan eşi Margaret Mazzantini ise, ödüllü bir romancı olarak, filmin uyarlandığı kitabın yazarı. İkili daha önce Mazzantini'nin Sakin Kimıldama romanının sinemaya uyarlanmasında birlikte çalışmış, Castellitto filmi hem yönetmiş hem de Penélope Cruz'la başrolü paylaşmıştı.

Filme emeği geçenlerin bu kısa listesi, bir İtalyan ailesinin sofrasında başlayıp Avrupa'ya yayılan çatışmaların gölgesinde kalan öyküsünün karakterini daha iyi anlaşılır kılıyor. Romanın katkısıyla kat kat serilen, her yeni gelişmeyle bir başka sorunun, her geçmişe dönüşle yeni bir merakın kapısını açan olay örgüsünün zenginliği üstüne düşünmek için de fırsat veriyor.

Yolculuk, daha doğrusu yolculukların ilki, Roma'dan Saraybosna'ya doğru. Gemma, oğlu Pietro'yu Saraybosna'ya götürdüğünde, Pietro kadar seyircinin de bilgisi, annesinin onu Bosna'da 90'larda yaşadığı bir aşkın sonunda dünyaya getirmiş olduğu. Burada Saraybosna'nın bugününün nasıl olduğunu Gemma ile birlikte

öğrenirken, sanki aynı anda hem gırgır, hem mahzun arkadaşı Gojko gibi yaşanan acıları da düşünür olmak çok doğal. Her binada, şehrin her manzarasında, her yerlisinin yürüyüşünde tarihin izlerini aramak adına özel bir şey yapmadan da bu atmosferi yaratması, filmin ilk numarası. Oradan da, birden 80'lerin Saraybosna'sında çiçek çocuk havasında yaşayan bir komünün mavrasına davet ederek yeniden apayrı bir dünyaya sokuyor.

Amerikalı fotoğrafçı Diego ile İtalya'dan bir araştırma için Yugoslavya'ya gelen Gemma'nın aşkı burada filizleniyor. Ama araya giren kesintiler, müdahaleler, çalışmalar, eğlenceler derken sıra çocuk yapmaya geldiğinde, artık Yugoslavya eski Yugoslavya değildir. Aynı vakitlerde, yıllardır bir arada yaşayan çocuklarının en vahşi şekillerde birbirine düştüğü topraklara tepki gösterir gibi Gemma'nın bedeni de anne olmaya izin vermiyor. Savaş altındaki bir şehri anlatmak gibi zor bir iş, yabancı oldukları şehirde yaşadıkları üstünden dengeyle ortaya konabiliyor, ne çiğ, ne fazla.

Tabii Batılıların vahşi 'Doğulu' (Avrupa'nın doğusu da NATO'ya bir, malum) savaşlarına pek vicdanlı tanıklıklarının fazlaca tekrar edilmişliği ve giderek yavanlaşması gibi bir sorunu da akla getiriyor. Diego'nun vurdumduymaz hayatından, artık gözünün önünden gitmeyen savaş manzaraları dolayısıyla, âşık olduğu kadına rağmen Saraybosna'dan ayrılamayan bir yardım gönüllüsüne dönüşmesi, "Sen Dünyaya Gelmeden" in duruşunu ayırıyor epey. Çünkü aslında savaş, bütün karakterleri değiştiriyor, annelik krizinden Gemma'yı, haylaz Gojko'yu, Saadet Işıl Aksoy'un hayat verdiği Nirvana sevdalısı taşıyıcı anne Aska'yı olduğu gibi. Seyirciyi bekleyen, Pietro'nun kimin çocuğu olduğuna dair bilinmez bir karmaşa. İlk sahnede deniz gibi hayatın da, en durgun görüldüğü halde bile hareketli olması, etkileyici bir çerçeve çiziyor.

Savaşın dramasını, çocuk yapma hevesi için yanlış bir zaman olması üstüne kurması, filmin bilmesinin anlamlı yanı.

Aksoy'un yabancı yönetmenlerin aranan oyuncusu olmaya giden kariyerinin kimi 'açık' pozlarına indirgenmesi, can sıkıcı bir haksızlık.

ORIJİNAL ADI Venuto Al Mondo
YÖNETMEN Sergio Castellitto
OYUNCULAR Emile Hirsch, Penélope Cruz, Mira Furlan, Saadet Işıl Aksoy, Adnan Haskovic, Jane Birkin, Sergio Castellitto, Branko Djuric
YAPIM 2012 İtalya-İspanya
SÜRE 127 dk.
DAĞITIM Tiglon (Bir Film)

İspanyol Penélope Cruz'dan Amerikalı Emile Hirsch'e, Saadet Işıl Aksoy'dan Yugoslavya doğumlu Mira Furlan'a çokuluslu bir oyuncu kadrosu.

BANA BİR SOYGUN YAZ!

YÖNETMEN Biray Dalkıran
UYUNCULAR Hakan Yılmaz,
 Çetin Altay, Umut Oğuz,
 Mehmet Özgür, Mehmet Usta
YAPIM 2012 Türkiye
SÜRE 104 dk.
DAĞITIM Pinema (Eser Yapım)

Kaba komedi bile
 denemeyecek bir
 jargon, bolca küfür; işte
 size Biray Dalkıran'ın
 'son harikası'...

GERÇEKTEN YAZIK; SİNEMA SEYİRCİSİNİN KREDİSİ BU KADAR umarsızca çarçur edilmez ki! Çok değil, on yıl kadar önce bir sezonda çekilebilen yerli yapım sayısı kadar filmi bugün sadece bir ayda gösterime sokabilecek güce ulaşan sektör, sabun köpüğü bile denemeyecek komedi örnekleriyle seyircinin ilgisini miras yedi umarsızlığında tüketmekte ve tahammül sınırlarını zorlamakta kararlı görünüyor.

Tabii bu kredi sadece seyirciyle sınırlı değil; medya olsun, sinema yazarları olsun, 'yeter ki piyasa hareketlensin' diyerek yeni yapımlara sıcak bakmayı sürdürüyor. Ancak, nereye kadar.

Bu lafları "Bana Bir Soygun Yaz!" filmi için sarf ediyoruz ama, yanına bir dolu yapıyı yerleştirmek de olası. En pahalı sanatlardan olan sinema için parayı bulmuşsun; Hakan Yılmaz gibi çok sevilen bir ismi TV ekranından beyazperdeye taşımışsın; bir de Mehmet Özgür ayarında şahane oyuncuyu da işin içine katmışsın; müzikleri de Tamer Çıray'a emanet etmişsin; yazsana eli ayağı düzgün öykü.

Artı; mafya, din sömürüsü, TV dizileri, lümpenlik, sıkı arkadaşlık, mahalleli dedikodusu, soygun gibi her zaman iş yapabilecek popüler malzemeleri de devreye sokmuşsun. Neden illa seviyeyi en aşağıda tutup da, parayı kaba komedi bile denemeyecek bir jargonla, küfürle, kahramanlardan birinin küçükken yaşadığı cinsel tacizin kalıntısında arıyorsun ki...

Özetle; 'eğlencelik' sınıfına bile zor sığan, gülümsetmekte zorlanan yerli filmlerden biri daha "Bana Bir Soygun Yaz!". Oysa, Biray Dalkıran gibi, artık deneyimliler sınıfına sokulabilecek bir isimden daha şık, özgün film bekliyorduk doğrusu.

Dünyanın ödülünü kazanmış "Tepenin Ardı"nın Türkiye çapında ancak 14 salon bulabildiği haftada yerli sinemanın "Hobbit" in karşısına koyduğu rakip "Bana Bir Soygun Yaz!". Ne diyelim ki! 📺

Mehmet Özgür başta olmak üzere oyuncuların performansı...

Hiçbir özgün tat taşımayan öykü ve mizah anlayışı...

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

LAZ VAMPIR TIRAKULA

YÖNETMENLER Metin Koç, Ulaş Zeybek

UYUNCULAR Levent Sülün,

Seymen Aydın, Wilma Elles,

Allp Korkmaz, Ebru Kaymakçı

YAPIM 2012 Türkiye

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM UIP (Macahel Prodüksiyon)

Saçmalıkta sınır tanımayan komedilere bir tane daha eklendi. Absürt komedide bile zeka kırıntısı olmalı.

ALPER KUL'LU LAZ ŞİVELİ KOMEDİNİN DAHA RÜZGARİ DİNMEDEN BENZER mizahı kullanan bir film daha vizyonda. "Laz Vampir Tirakula" vampir külliyatını absürtlükle buluşturmakta gereksiz bir hırsla kapılmış. Güya Fatih Sultan Mehmet ve Drakula kan kardeşi imiş. Drakula, Yeniçeri hasmından kurtulmak için Laz taksicinin bedenine girmiş. Tabii ki Laz beynine hükmetmek kolay değilmiş ve Draluka bazen Laz oluverirmiş, bazen de vampir...

Absürt komediye sözümüz yok ama içinde illaki biraz zeka kırıntısı olmalı. Ancak karşımızda, 400 yıl sonra geri dönen Kont Drakula'nın beş dakika süren gaz çıkarma seansı, homofobiklere yönelik belaltı diyalogları, abul sabuk el kol hareketleri gibi saç baş yolduran saçmalıklar var. Atilla Dorsay nezdinde eleştirmenlere laf dokundurmaya yönelik çabası da cabası...

Laz şivesiyle konuşmanın mizah olduğunun varsayıldığı, aptalca bir kısır döngüye saplanıp kalmış birileri. "Öyle Bir Geçer Zaman Ki"nin Carolin'i Wilma Elles'e rol verince meşum kadın

imajını doldurmuş, "Çocuklar Duymasın" kadrosundan tiplerini kullanınca da halka inmiş olduklarını mı zannediyorlar? Ya da vampir külliyatına Türk usulü yeni bir katkı sağladıklarını mı düşünüyorlar? 'Kötü komedi=iyi gişe' tanımı geçerliliğini korudukça, bu sorularla havada su dövmeye devam edeceğiz maalesef.

En üzücü de ünlü görüntü yönetmeni Ulaş Zeybek'in adını "Laz Vampir Tirakula"da görmek. İlk defa bu filmle yönetmenliğe adım atan Zeybek'in zorlamayla mı, katakulliyale mi, yoksa bilinçli olarak mı bu tercihi yaptığı merak konusu.

Sonuç itibarıyla saçmalıkta ve kalitesizlikte sınır tanımayan komedilere bir tane daha eklendi ama "Laz Vampir Tirakula"yı izlemenin şöyle bir faydası da olabilir: Daha önce 'feci' bulduğunuz filmlerin o kadar kötü olmadığını düşünebilirsiniz. [2]

Laz taksici Dursun rolünde Levent Sülün, abartıyla da olsa elinde geleni yapıyor.

Böyle filmler insanı Karadeniz'den ve Karadenizli'den soğutur.

HOBBİT: BEKLENMEDİK YOLCULUK

LAZ VAMPİR TIRAKULA

SEN DÜNYAYA GELMEDEN

TEPENİN ARDI

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇIN S. YALÇIN
BANA BİR SOYGUN YAZ!						
HOBBİT: BEKLENMEDİK YOLCULUK	★★★★	★★★★★		★★★★	★★	★★★★★
LAZ VAMPİR TIRAKULA						
SEN DÜNYAYA GELMEDEN					★★	
TEPENİN ARDI	★★★★★	★★★★		★★★★★	★★★★★	
AÇLIĞA DOYMAK	★★				★★	
ALACAKARANLIK EFSANESİ: ŞAFAK VAKTİ BÖLÜM 2				★★		
ÇALINTI HAYAT					★★★★	★★★★
DAĞ			★★	★	★	
EVRENİN ASKERLERİ: İNTİKAM GÜNÜ		★★				
FRANKENWEENIE	★★★★★	★★★★★		★★★★	★★★★	★★★★
GÖRÜNMEYENLER				★★	★	
GÖZETLEME KULESİ	★★★★	★★	★★★★	★★	★★★★	
HAVANA'DA 7 GÜN					★★	
KATİL JOE	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★
THE MASTER				★★★★★	★★★★	★★★★★
MUTLULUK ASLA YALNIZ GELMEZ					★★	
OPERASYON: ARGO	★★★★★		★	★★★★	★★★★	★★★★
OTEL TRANSİLVANYA		★★★★★		★★★★	★★★★	
SESSİZ TEPE: KARABASAN	★	★★★★		★★	★	
SİMURĞ		★★★★	★★★★		★★★★	
UÇUŞ	★★		★★	★★★★	★★	★★★★
AİLE KOMPLOSU		★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	
GERÇEĞE ÇAĞRI (2012)	★	★★	★	★★	★★	★★
RUHLAR OTELİ	★	★		★★	★	★★★★

"SİZİ ALKIŞLAMAYA GELDİM..."

Geçen hafta yitirdiğimiz büyük tiyatro sanatçısı, film ve dizilerdeki unutulmaz karakterlere sesini vermiş Mücap Ofloğlu'nu, son sinema filmi "Biri Ve Diğerleri"ndeki (1987) Nedim Bey rolünü anımsayarak uğurluyoruz.

SEHİR TİYATROLARI'NIN BİZZAT BAŞBAKAN'IN AĞZINDAN ÇIKAN CÜMLELERLE HEDEF TAHTASINA KONMASI VE 'ÖZELLEŞTİRME' İÇİN kollanması üzerine tiyatrocuların başlattığı eylemi desteklemek için gelen 90 yaşındaki ama bir 'çınar' olduğu her halinden ve her sözünden belli olan adam zorlukla konuşmasına rağmen şu cümleleri çok net biçimde kurmuştu: "Ne güzel, ne ağlamaklı, ne mutlu günler yaşadık burada. Muhsin Bey de vardı. Nur içinde yatsın. Muhsin Ertuğrul'u, Vasfi Rıza'yı, nicesini tanıdım. Hayatlarını yazdım. Onları tanıdığım için çok mutluyum. Siz de bu mutluluğa sahip çıkın, bırakmayın tiyatroyu. Ben size gözyaşı dökmeye gelmedim. Sizi alkışlamaya geldim. Çocuklar, bu tiyatro bizim hayatımızdır. Bu hayatı öldürmeyin."

Mücap Ofloğlu, çevresindeki genç sanatçılara böyle seslenirken elbette yalnızca tiyatroya değil, 'öldürülmek' istenen diğer sanatlara da, sinemaya da heykele de mimariye de müziğe de ve Türkiye'ye de sahip çıkılmasını istiyordu. Günümüzün sanatsever gençlerinin çoğunluğunca yeteri kadar tanınmasa da neredeyse tüm yaşamı sahnede, setlerde, dublaj stüdyolarında, yazı masasının başında geçmiş bu büyük aktör, sanat ile yaşam arasında kurulan o bağın, günümüz Türkiye'sinde çok inceltildiğinin farkındaydı hiç kuşku yok ki.

Ofloğlu, İstanbul Belediyesi Şehir Tiyatroları Çocuk Bölümü'nde yutmaya başlamıştı sahne tozunu ve hep tiyatrocucu olarak kaldı. 1943'te Faruk Kenç'in yönettiği "Dertli Pınar" filmiyle adım attığı sinema ise hep ikinci plandaydı. Başta Öztürk Serengil olmak üzere pek çok sinema oyuncusuna 'sesini veren', 15 kadar filmde kamera karşısına geçen usta sanatçı, sahne anılarını da "Bir Avuç Alkış", "Ağlamakla Gülmek Arasında", "Suya Yazı Yazanlar" gibi değişik başlıklarla kaleme almıştı. Ünlü tiyatro sanatçısı ve yazar Şirin Devrim'in anılarında, "Kısa bir süre sonra, ayrıldığım üçüncü eşim

Mücap Ofloğlu, kurduğu özel tiyatrodaki sahneye geçtiği 'Satılık Kat' adlı Fransız komedisinde başrol teklif etti. Mücap'la, 1960'ların başında, ikimiz de Şehir Tiyatroları'nda çalışırken evlenmiştim. Ani bir kararla yaptığımız evlilik, yine ani bir kararla iki ay sonra sona erdiyse de, meslektaş olarak arkadaşlığımız ve dostluğumuz hep sürdü" diye anlattığı ve sık sık kulağını cınlattığı Mücap Ofloğlu'nun rol aldığı son sinema filmiyse, 1987'de Tunç Başaran'ın çektiği, kendi adıma çok sevdiğim, geride kalan 25 yılda hiç değilse dört beş kez seyretmiş olduğum "Biri Ve Diğerleri"ydi.

Başaran'ın sanatçı taifesinin devam ettiği bir bar (Papirüs) üzerinden 1980'li yıllardaki insan ilişkilerine, kültürel çevrelere, mutfaktakilere, garsonlara vb. bakarak toplumsal bir panorama çizdiği bu unutulmaz filmde Mücap Ofloğlu, Nedim adında yaşını başını almış, neşesi yerinde, dost canlısı, konuşkan bir aktörü canlandırıyordu.

Yağmurlu bir günde bara gelen Nedim Bey, önce aynaya bakar, saçını bıyığını düzeltir ve uzun bir "Merhaba çocuklar!" çekerek salona doğru ilerler. Barda tek başına oturmakta olan güzel bir kadını (Meral Oğuz) kast ederek, arkadaşlarına "Hanımefendi sizinle mi?" diye sorar. Arkasından, "Ne büyük bir aktördü..." konuşmaları duyulurken o çoktan kadının yanına gitmiş, "Müsadenizle!" diyerek sigarasını yakmıştı bile. Sonra, hemen kadının yakınlarında oturan, o bara ilk kez o gün gelmiş olan Barış adlı (Aytaç Arman) genç adamın yanına sokulur. Devamı şu şekilde gelişir:

- Sizi yeni görüyorum, ilk defa mı teşrif ediyorsunuz?
- Evet efendim. Birisini bekliyorum da.
- Gelmedi mi?
- Gelecek.
- Gelirler ve geldikleri gibi de giderler...
- Gitmesine gitsin de gelsin ama.
- Bakın beyefendi, her insanın hayatında beklediği biri ve beklenenin de gideceği bir yer vardır. Acı olan bunların ayrı insanlar olmasıdır... Aynı olurlarsa, mutluluk demektir.

Arkadaşları, biraz da alaycı şekilde "Nedim abi, döktürdün gene..." diye seslenirler yan taraftan.

Adı geçince, doğal olarak aklına ilk gelen film olan "Biri Ve Diğerleri"ndeki Nedim Bey gibi, tüm oyunculuk yaşamında da tiyatroculara destek eylemindeki sözlerinde de 'döktürmüştü' Mücap Ofloğlu.

Gene onun söylediği gibi; ardından söylenenler de gözyaşı döktürmek için değil, alkışlamak için...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

SERSERİ AŞIKLAR

Sinema tarihinin en özel filmlerinden biri hakkında yeni ve söylenmemiş bir şeyler yazabilmek hâlâ mümkün müdür? Ama "Serseri Aşıklar" (À Bout De Souffle) yazması ve okunması zevkli yazılara kapı açan enfes bir film olma özelliğini hâlâ korumaktadır, orası kesin...

CAHIERS DE CINÉMA DERGİSİNDE ELEŞTİRİ YAZILARI YAZARKEN, ÖYKÜSÜNÜ MESLEKTAŞI FRANÇOIS TRUFFAUT'NUN

yazdığı ilk uzun metrajlı filmini çeken Jean-Luc Godard, sonraki yıllarda "Serseri Aşıklar"ın yanlış anlaşıldığı için çok beğenildiğini söylemiştir... Evet, "Serseri Aşıklar"ın konusu basittir. Aylak bir genç olan Michel bir araba çalar hem bir alacağını tahsil etmek -ki o da çalıntı bir paradır- hem de eskiden tanıdığı bir kız olan Patricia ile tekrar beraber olmak için yola çıkar. Yolda bir polis'in ölümüne sebep olduğu için polisler peşindedir. Michel, Patricia'yı Paris sokaklarında gazete satarken bulur ve adını tam koymadıkları, iki arada bir dere de bir ilişki yaşarlar.

Godard'ın daha çekim sabahı yazdığı diyalogları oyuncularla bir kafede biraz çalışıp sonra çekime girerek yarı doğaçlama çektiği sahnelerine, anlatının o alışlagelmiş doğal akışını bozacak bütün hamlelerine rağmen düzgün giden bir olay örgüsü, bir dramatik yapısı vardır "Serseri Aşıklar"ın. Yani bir 'giriş-gelişme-sonuç'tan oluşan üç perdeli yapıyı taşıyan ender Godard filmlerindendir. François Truffaut'nun sonu çok net yazılmamış bir sinopsisi ve Godard'ın da eklemeler yaptığı 15 sayfalık bir senaryoya yola çıktığı olay örgüsündeki 'üç perde'yi ayırmak kolaydır: Oğlan suç işler ve kaçar, oğlan kızı bulur, oğlan ihanete uğrar ve vurulur... Godard bu klasik anlatı yapısını sadece gerçek mekanlarda, gerçekçi aydınlatmayla ve büyük oranda el kamerasıyla yaptığı çekimlerle bozmaz. Hem içerik anlamında hem de yaptığı kurgulama tekniğiyle seyirciyi zorlar... Ama

bir yandan da bu üç perdeli hikaye, seyircisini duygusal olarak da filmin 'farklılıkları'ndan uzaklaştırır ve Godard'ın kastettiği yanlış anlaşılmayı gerçekleştirir.

Film çekmek için yapılması gereken 'mecburi hareketler'e riayet etmeyen bir adamın filmidir "Serseri Aşıklar"... Kamerayı, o tarihte (1960) henüz icat edilmemiş 'steadicam'ı zaman makinesiyle getirmiş gibi kullanır. Karakterlerini ön cepheden ve etraflarında dolaşarak, onlarla yürüyerek, bazen de yüzlerine iyice yaklaşarak çeker mesela. En sonunda da sahneleri tümünden atarak değil, sahne içindeki planları keserek kısaltır. Bu 'jump-cut'ları bir nevi 'noktalı virgül' gibi kullanır. Bu anlamda Godard'ın film diline getirdiği biçimsel farklılıklar, resim sanatında da Picasso'nun yaptıklarıyla karşılaştırılabilir...

Ama filmin bu biçimsel farklılıkları filmin 'öz'ünü bir parça da olsa geri plana itmektedir. Karakterlerden yola çıkarsak; Godard sonrasında kitaplaşan, kendisiyle yapılmış Cahiers du Cinéma röportajlarında Patricia'yı, François Sagan'ın romanından Otto Preminger'in uyarladığı "Günaydın Hüzün" (Bonjour Tristesse) filminde, rahatını bozan üvey annesinin ölümünden sorumlu olan Cécile karakterinin devamı gibi düşündüğünü söylemektedir. Nitekim Michel karakterinin de Bogart'la kurduğu ilişkiye bakmak, Godard'ın, 'gösterge'nin gerçek hayatla kurduğu ilişkiyi de masaya yatırdığını söylememizi mümkün kılıyor.

Hikayenin omurgası her ne kadar Michel'i takip etse de filmin gizemini taşıyan 'kara kutu'su asıl Patricia'dır. Çelişkili bakışları, doğal güzelliği, 'bağırmanın' cinselliği ve çok da masum bakmayan

gözleriyle Jean Seberg, Patricia'nın 'güvensiz' imajını belirginleştirir. Hatta Michel ona bir sahnede "Bazen yüzün Marslı gibi oluyor" der.

Michel ise büyümemiş, adeta ergenlik çağında kalmış bir genç adamdır. Bir gizemi yoktur ama yine de Patricia'ya kendisini bir türlü anlatamaz. Polisin onu kovalaması filmde hiç öne çıkmaz. Michel takip edilmeyi önemsemez ve Bogart taklidiyle Patricia'nın etrafında dolanır durur. Oysa 'bağımsızlığa inanmadığını ama bağımsız olduğunu' söyleyen Patricia, Michel'i anlamamakta ısrar eder. Bir yazar olmak hedefine de 'Michel'e trajik bir son yazarak' yaklaşmayı seçmiş olur.

Patricia'nın karışık ruh hali Michel'in ölümünden sonraki bakışlarında da belirginleşir. Bize dönüp dudaklarındaki belli belirsiz gülümsemeyle Michel'in Bogart taklidini 'taklit' eder. Aslında filmin parlak imajlarının ardına bakabildiğinizde büyük bir kolajdır sizi karşılayan. Bu kolajın içinde kara filmler vardır, melankolik bir aşk, kadınların belirsizliği, erkeklerin bu belirsizliklere karşı yapıp yapamadıkları vardır... Paris kafeleri, sinemalar, birlikte uyumak-uyanmak, sevgili olmak, dışlanmışlık, ölümü önemsizleştirmek, imajın anlamı, -mı gibi yapmak/gerçek olmak vardır... Çekiminden çok kısa süre önce yazılmış olsalar da 20 dakikayı aşan, Patricia'nın yatak odasında geçen sahnedeki diyaloglardaki kelime oyunlarının büyüleyici etkisi sapasağlam durmaktadır... Patricia diyor ya hani: "Uyumak hüzünlü bir şey. Birlikte uyumak deniyor ama, ayrılıyorsun aslında"... "Serseri Aşıklar" işte bu melankolinin filmidir en çok... ■

SOYGUNA BİZİ DE DAVET EDEN 11 FİLM

Haftanın filmlerinden "Bana Bir Soygun Yaz!", tahmin edeceğiniz gibi sinema tarihindeki 'soygun' temalı filmleri çağrıştırdı hemen. Sadece Hollywood'dan değil, Türk ve dünya sinemasından da nice örnekler var ama artık biliyorsunuz, seçkimiz 11'le sınırlı... Haksızlık yapmamaya gayret ederek, bakın neler seçtik...

G ÜNLERCE, SAATLERCE HER TÜRLÜ DETAYI HESAPLANARAK İNCELİKLE YAPILIR SOYGUN PLANLARI... FİLMİN BAŞINDA,

tüm ekibe ne yapacağı, saniye saniye anlatılırken, o plana biz de dahil olur, başarıya ulaşacaklarını düşünürüz. Ama sonra bunun bir film olduğu, her şey yolunda gitse ortada heyecan unsurunun kalmayacağı aklımıza gelir. Bu sefer de kimin nerede hata yapacağını merak ederiz. Her ne kadar kanun dışı ve 'kötü' bir şey olduğunu bilsek de, hikayedeki kahramanların yanındayızdır film boyunca... "Kibar Soyguncu" (The Thomas Crown Affair), "Kod Adı Kılıçbalığı" (Swordfish), "Kırılma Noktası" (Point Break), "Komplo" (The Score), "Bizim Gibi Hırsızlar" (Thieves Like Us), "60 Saniye" (Gone In Sixty Seconds) gibi yapımları da anarak, sizi illegal bölümümüze alalım...

1 KÖPEKLERİN GÜNÜ (DOG DAY AFTERNOON, 1975)

Sadece Sidney Lumet'in değil, 1970'ler Hollywood'unun ve Al Pacino'nun da en sağlam filmlerinden. En iyi film dahil altı dalda Oscar'a aday olup, özgün senaryosuyla ödülü alan, gerçek olaydan uyarlanan yapıt, bizi bir bankanın içine, soygunun ortasına atıveriyor. Pacino'nun canlandığı Sonny adlı soyguncu, 'şaşkın' çetesiyle bu işe kalkışmış ama hiçbirinin insani tarafı henüz kaybolmuş değil. Bu sebeple 'hata' yapma oranları artıyor. Çok erken hayata veda eden John Cazale'nin yorumladığı Sal karakteri örneğin, 'her an bir yanlış yapabilecek' kapasitede. Pacino ise durumu toparlamaya çalışıyor. Derken, bu soygunun amacı ortaya çıkıyor; Pacino'nun erkek sevgilisi 'ameliyat' olacak ve para bunun için gerekli... İş uzadıkça devreye medya giriyor ve sirk gösterisi başlıyor!

2 BÜYÜK HESAPLAŞMA

(HEAT, 1995) Bu da 90'ların en iyi yapıtlarından. Üstelik yılların ezeli rakibi Al Pacino ile Robert De Niro'yu bir araya, aynı masada da karşı karşıya getiren, unutulmaz bir suç epiği... De Niro'nun canlandığı Neil, ekibiyle birlikte profesyonel soygunlar gerçekleştiren ve tabii yıllardır 'kovalanan' bir suçlu. Vincent Hanna rolündeki Al Pacino ise peşindeki çetin ceviz polis. Bu kaçıp-kovalamaca olmasa, yıllar içerisinde neredeyse dost olabilecek kadar birbirlerini iyi tanıyan Neil ile Vincent, durup dinlendikleri anlarda yüzleşiyorlar da... Zaten filmin derinliği de bu sahnelerde ve ikisinin psikolojisine inmesinde saklı... Michael Mann'ın kariyerindeki en önemli yapıtlardan biri olan "Büyük Hesaplaşma", ikisinden birinin sağ kalacağı son ana kadar, yaklaşık üç saat süresince heyecanı diri tutmayı başarıyor.

2

3

4

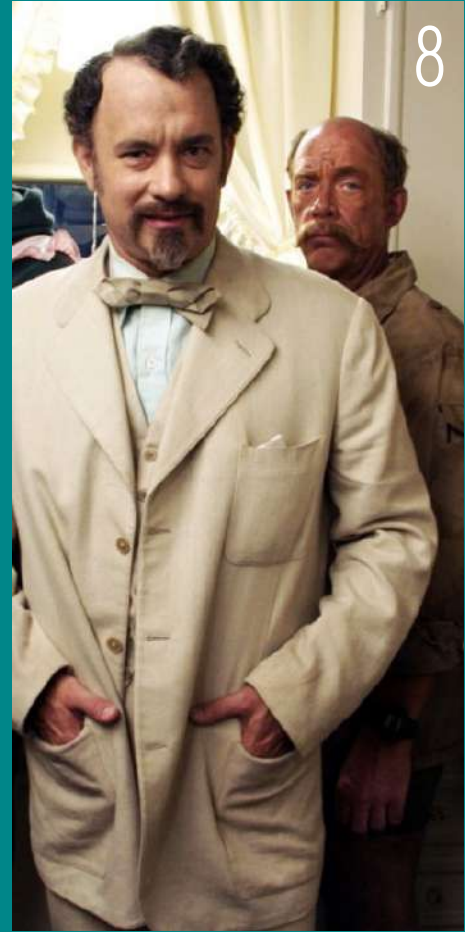

5

3 OCEAN'S 11 (OCEAN'S ELEVEN, 2001)
Frank Sinatra ve çevresine topladığı ünlülerden oluşan 'Rat Pack' çetesi'nin hem eğlenip hem de film çektiği 1960 yapımı "Soyguncular" (Ocean's Eleven), hoş bir klasik olarak sinema tarihinde yerini almışken, Steven Soderbergh 2001'de mevzua el attı. Tıpkı orijinal filmde olduğu gibi; George Clooney, Brad Pitt, Julia Roberts, Elliott Gould, Casey Affleck, Matt Damon, Andy Garcia gibi Hollywood'un 'top' starlarını bir araya getirerek, onları şahane bir soygunda buluşturdu. Las Vegas'ın üç kumarhanesini aynı anda soymayı tasarlayan Ocean ve ekibi, dünyanın en sıkı güvenlik önlemleriyle korunan binaların bile kıvrak zekayla nasıl 'alt edilebileceği'ni gösterdi bizlere... Film o kadar ilgi gördü ki, yine Soderbergh tarafından 2004'te "Ocean's 12" ve 2007'de "Ocean's 13" adlı devam bölümleri çekildi.

4 TOPKAPI (1964)
Birkaç yıl öncesine kadar medyada 'yeni çekiliyor' haberleri çıkan, hatta yine Türkiye'de çevrilmesi için girişimlerde bulunulsa da sonradan vazgeçilen, 1960'ların meşhur soygun filmi. Bond filmi "Rusya'dan Sevgilerle"nin (From Russia with Love, 1963) hemen ardından, İstanbul'da çekilmiş uzunca sahnelerin yer aldığı ikinci film olan "Topkapı", Melina Mercouri, Peter Ustinov, Maximilian Schell gibi dünya starlarının yanı sıra Senih Orkan, Danyal Topatan gibi bizim oyunculara da yer vermesiyle ülkemizde hayli ilgi görmüştü. Topkapı Sarayı'ndaki Kaşıkçı Elması'nı çalmak isteyen profesyonel hırsızların heyecan dolu macerası, bugün dahi merakla izlenebilecek kalitede. Jules Dassin'in yönettiği film, Peter Ustinov'a yardımcı erkek Oscar'ı kazandırdı. Eski İstanbul görüntüleri de yanında hediyesi.

5 KURDA TUZAK (ENTRAPMENT, 1999)
Görünürde, biri eski diğeri yeni iki dev Hollywood starını buluşturan bir yapılmış gibi dursa da, entrikasıyla hiç de yabana atılmayacak, başarılı bir 'eğlencelik' var karşımızda. Catherine Zeta-Jones, en gözde olduğu dönemde; 1990'ların sonunda tüm seksapeliyle filme damga vururken, Sean Connery de olgunluğunun ve karizmasının zirvesinde 'rahat' bir oyun sergiliyor. Sigorta görevlisi Zeta-Jones; yılların 'kurt' soyguncusu Connery'yi yakalamak üzere bir tuzak hazırlıyor. Müşteri numarası yaparak ondan kıymetli bir şey çalmasını istiyor. Amacı, suçüstü yapmak... Ancak bir süre sonra işler öyle bir hale geliyor ki, kimin kime tuzak kurduğu birbirine karışıyor. Jon Amiel'in yönettiği "Kurda Tuzak", sürpriz gelişmeleriyle ve 'zeka'ya yönelik hamleleriyle, zevkli bir seyirlik.

6 İTALYAN USULÜ SOYGUN (THE ITALIAN JOB, 1969)

Bir İngiliz soyguncu çetesi İtalya'da bir plan tasarlıyor. Trafik sıkışıklığı yaratıp, büyük bir soygun gerçekleştirmek... İşler önce tıkırında giderken, ummadıkları bir anda mafyayla karşılaşıyorlar ve her şey altüst oluveriyor. Başrollerini Michael Caine ile Noel Coward'ın paylaştıkları film, biraz da Caine'den kaynaklanan 'cool' tavrı ve ilginç öyküsüyle benzerlerinden ayrılıyor. İşin içinde komedi de bol miktarda yer alıyor. Öte yandan İtalya-Torino görüntüleri de gayet cazip. Aslında aynı filmde iki adet mevcut. Genç kuşaklar daha çok Donald Sutherland, Mark Wahlberg, Edward Norton, Jason Statham ve Charlize Theron'u bir araya getiren, bizde "İtalyan İş" adıyla gösterilen 2003 yapımı filmi hatırlayacaktır. Ancak ilk filmin de yenisinden kalır yanı olmadığını belirtelim.

7 SEVİMLİ MAHKÛM (CACCIA ALLA VOLPE, 1966)

Peter Sellers'in "Pembe Panter" (The Pink Panther) serisi ve "Tatlı Budala"yla (The Party) birlikte en keyifli çalışmalarından. Kadroda Victor Mature ile Britt Ekland, yönetmen koltuğunda ise Vittorio De Sica var. Bir de Neil Simon oyunu uyarlaması olduğunu belirtelim, tamam olsun. Dünyanın en azılı soyguncusu olarak bilinen Aldo Vanucci, hapisten çıkar çıkmaz ekibini toplayarak meşhur 'Kahire Altını'nı çalmak üzere plan yapıyor. İtalya'da gerçekleşecek bu büyük vurgun için, kendisini meşhur bir yönetmen kılığına sokuyor ve bir 'soygun filmi' çekeceğini söylüyor. Böylelikle yöre halkına altınları taşıtırken onları filme alacak, güya hepsini bu filmle meşhur edecek ama asıl amaç kılını bile kıpırdatmadan soygunu tatlı tatlı onlara yaptırmak...

8 KADIN AVCILARI (THE LADYKILLERS, 2004)

Alec Guinness ile Peter Sellers'in başrolleri paylaştıkları 1955 yapımı "Kadın Katilleri" adlı film, vaktiyle bizde de gösterime girmiş ve zaman içerisinde bir miktar unutulmuşken, Coen Kardeşler tam da kendilerine uygun bu 'suç' hikayesini yaklaşık yarım asır sonra yeniden ele aldılar. Soyacakları kumarhanenin yakınında bir ev kiralayan bir çete, evin yaşlı sahibesine durumu çaktırmamak için kılık değiştirir. Görünürde Tom Hanks ile beraberindekiler, müzisyendir. Yaşlı kadın her seferinde enstrümanlarıyla prova yaparken bulur kiracılarını, ancak hepsinin tek amacı bir an önce tüneli kazıp paralara kavuşmaktır. Tom Hanks'in çete liderini canlandığı bu eğlenceli soygun öyküsü, Coen'lerin 'en iyi' işlerinden biri olmasa da, rahatlıkla ve keyifle izleniyor.

9

10

11

9 BONNIE VE CLYDE

(BONNIE AND CLYDE, 1967)

Warren Beatty ile Faye Dunaway'ın filmografilerindeki en önemli yapıt da diyebileceğimiz, meşhur klasik. Belki Tarantino'nun "Katil Doğanlar"ından (Natural Born Killers), gerçek hayattaki Baader-Meinhof'a dek, benzeri pek çok 'çete'ye ilham veren, Büyük Bunalım döneminin yani 1930'ların gerçekten yaşamış kahramanları... Banka ve dükkanları soysalar da, kapitalizm karşısında sefalet düşen halkın sevgisini dahi kazanan, modern çağın Robin Hood'ları olarak selamlanan biri kadın diğeri erkek bu ilginç çift ve çetesinin öyküsünü anlatıyor film. En iyi film dahil 10 dalda Oscar'a aday olup, ikisini alan "Bonnie ve Clyde", Arthur Penn'in yönetiminde beyazperdenin en vurucu 'soygun' klasiklerinden birine dönüşüyor.

10 REZERVUAR KÖPEKLERİ

(RESERVOIR DOGS, 1992)

Henüz hiç kimse Quentin Tarantino ismini duymamışken, gayet 'cool' bir afişle gösterime giren "Rezervuar Köpekleri"nin hem çok önemli bir 'ilk film', hem 90'ların kült'ü, hem de yeni bir yönetmenin doğuşunu müjdeleyen yapıt olduğunu sonradan öğrenecektik. Küçük bir bütçeyle Harvey Keitel, Tim Roth, Michael Madsen, Steve Buscemi gibi isimleri bir araya toplamanın yanında, ilk seferde böylesine yetkin bir filme imza atmak da herkesin harcı olamazdı. Basit bir soygun sırasında her şey ters gidince, hayatta kalan soyguncular aralarında bir muhbir olduğunu düşünür ve kanlı hesaplaşma başlar. Her karakterin Bay Mavi, Bay Pembe gibi renklerle isimlendirildiği film, şiddet yönüyle de hafızalarda...

11 İÇERİDEKİ ADAM

(INSIDE MAN, 2006)

Yakın dönemin en zekice yazılmış soygun öykülerinden. Boyacı kılığına giren dört soyguncu Wall Street'teki bankayı soymaya çalışırken, olay birden rehine krizine dönüşüyor. Derken devreye 'anlaşma' yapmak üzere dedektifler giriyor fakat bir süre sonra ne yaparlarsa yapsınlar, soyguncuların kendilerinden daha zeki ve hep bir adım önde olduklarını fark ediyorlar. Daha da vahimi, soyguncuların tek dertlerinin belki de bankayı soymak olmadığı fark ediliyor... Denzel Washington'ın dedektif, Clive Owen'in soyguncu (üstelik ismi de Dalton!), Jodie Foster'ın ise kadın broker rolünde gayet inandırıcı oyunlar çıkardıkları "İçerideki Adam", iki saati aşkın süresi boyunca seyirciye zihin jimnastiği yaptırmayı biliyor. Yönetmen koltuğunda ise Spike Lee oturuyor.

ACI ZAFER

Usta yönetmen Nicholas Ray imzalı, İkinci Dünya Savaşı sırasında Afrika'nın çöllerinde geçen duygusal ve ters köşe bir 'savaş' filmi "Acı Zafer". Vurgulanansa, aşkın; kaybedilmiş çatışmalardan oluşan bir savaş olduğu!

KEDER VE ÖLÜMÜN İÇİNDEN GEÇTİĞİ GÖRÜNTÜLERİN ADAMI' OLARAK NİTELENİP, 'KAYGILI BİR DUYGUSALLIĞA SAHİP'

olduğunun altı çizilen usta sinemacı Nicholas Ray (1911-1979), hüznü bir sinemanın yaratıcısıdır. Çektiği 'tür' filmlerine ve popüler yapımlara bakacak olursak, hepsinin ortak paydası olan hüznü yakalayabiliriz. Humphrey Bogart'lı kara film "Tehlike İşareti" (In A Lonely Place), incelikli western "Dişi Kartal" (Johnny Guitar), içinde James Dean dahil birçok 'efsane' barındıran "Asi Gençlik" (Rebel Without A Cause) ve daha niceleri... 'Yeni Dalga' cılardan tutun da, Wim Wenders'e kadar birçok yaratıcı sinemacı, Nicholas Ray hayranlıklarını gizlemezler. Jean-Luc Godard'a göre, Ray'in sineması, yaşamın yansıması değil, yaşamın kendisidir.

Ray'in 1957 tarihli savaş dramı "Acı Zafer" (Bitter Victory), ilk gösteriminin gerçekleştiği Venedik Film Festivali sırasında, yine orada bulunan Godard'ın övgülerini almış, modern sinemanın mimarlarından olan Fransız, "Sinema, Nicholas Ray'dir" demiştir. Venedik'te Altın Aslan için yarışan "Acı Zafer", Ray'in önemli yapıtları arasında gösterilmese de, yapımın ruhu ve hemen her kareye sinmiş hüznüyle, yönetmenin imzasını taşıdığını belli eder!

İkinci Dünya Savaşı sırasında, Libya çöllerinde geçen öykü, bir aşk üçgeninin kahramanlarının kişisel savaşimleri üzerine kurulmuştur. Korkaklık ve cesaret arasındaki ince çizgide ilerlerken, gerçek ve kanlı bir savaşın içinde yaşanan 'kişisel savaşları' izleriz. Zafer denen kavramın burukluğunu tadar, gözlerimize, ağızımıza

dolan çöl kumları arasında, aniden beliren gözyaşlarını hissederiz.

Savaş karşıtı bir filmdir "Acı Zafer". Savaş denen felaketin ağır bedelini mutlaka ödediğimizi, her savaşın sonunda, en önemli değerimizi, insanlığımızı da yitirdiğimizi söyler Nicholas Ray. René Hardy'nin aynı adlı romanından; yine Hardy, Paul Gallico, Gavin Lambert ve Ray'in perdeye uyarladıkları senaryo ekonomik; buna karşılık özlü diyaloglarıyla dikkat çeker. Usta aktör Richard Burton ve karizmatik Alman Curd Jürgens'i başrole taşıyan yapımda, aşk üçgeninin sacayaklarından birini de, Hollywood'un önemli aktrislerinden Ruth Roman üstlenir. Yetenekli Fransız karakter oyuncusu Raymond Pellegrin ile emektar dev Christopher Lee, seçkin kadronun diğer önemli isimleridir. Kuzey Afrika'da, Bingazi'de ve yok edici bir boşluğu çağrıştıran çölde geçen film, bir hayatta kalma öyküsüdür öte yanıla.

Çölü geçmek zorunda olan bir birliğin komutanı Binbaşı Brand ile Yüzbaşı Leith arasında adı konmamış bir savaş vardır. Aynı kadını sevmektedir ikisi de. Brand'in eşi olan ve Yüzbaşı Leith ile geçmişte büyük bir aşk yaşamış Jane, iki erkeği karargâhta beklerken, Brand ile Leith, üstlendikleri gizli ve tehlikeli görevden sağ dönmek üzere, hayatlarının en önemli mücadelesini vermektedirler. Tehlikelerle dolu çölde, en önemli düşman kendileridir. 'Kahramanlık nedir?' diye sorarken, sürükleyici bir savaş filmi fonunda yoğun bir duygusallık ve romantizm filmi çekmiştir Ray için aslı. Nedeni ne olursa olsun bütün savaşların anlamsızlığını vurgulamayı ihmal etmez.

Cesaret, korku, fedakârlık, saf haliyle kötülük, kıskançlık gibi insana ait hemen her şeyi gösteren "Acı Zafer", akılda kalıcı birçok sahneye sahiptir. Nefret ettiği adama yaklaşan akrebi görüp, onu uyarmayan Binbaşı ile sadık Arap yol göstericinin göz göze geldikleri an, yorgun ayaklarına bakarak, parmaklarını konuşuran asker, Alman karargahına yapılan baskın, ani kum fırtınası, ağır yaralı Alman askerin cebinden ailesinin fotoğrafını çıkarıp, kendisine son kurşunu sıkacak adama uzatması, iki can düşmanın arkadaşça gözükten diyalogları, bir bir akla kazınır.

Albert Lamorisse filmlerinden, "Kırmızı Balon" (Le Ballon Rouge) ve "Beyaz Yele" (Crim Blanc) ile Jean-Luc Godard imzalı "Küçük Asker" (Le Petit Soldat) de yer aldığı 'unutulmaz' işlerin müziğini imzalamış Fransız Maurice Leroux'nun (1923-1992) orijinal film müziği, "Acı Zafer"e çok şey katar. Elem dolu notalar yazmıştı Leroux, savaş içinde başka bir savaşın yaşandığı hikâye için. Yalnızlıkla örülü, öfke ve keder içeren bir burukluk bırakır film ardında. Savaşın anlam ve önemsizliğini, insanı nasıl yok saydığını, savaşın 'insansızlaştırdığını' vurgular, askerlerin talim yaptığı insan-düşman şeklindeki cansız kum torbalarının yakın plan çekimiyle başlayıp biten "Acı Zafer". Asıl düşmanlarımızın kim olduğunu sorar Nicholas Ray her birimize ve masumiyetle birlikte en önemli duygunun, sevginin örselendiğinin, yok olduğunun vurgusunu yapar. Richard Burton'un canlandığı yüzbaşının 'yapılması gerekeni' neden yaptığını sorguladığımızı fark ederiz finalde. Filmin başarısı, büyük ölçüde burada yatar!

AİLE KOMPLOSU

SÖZ KONUSU OLAN, ALFRED HITCHCOCK'UN SON FİLMİ... YANİ SİNEMA tarihi, Hitchcock tutkunları ve tabii ki bu sayfa için ayrı bir önemi var. Üstelik, ölümünden dört yıl önce, 81 yaşındayken çekmiş olduğu, bizde daha çok "Aile Oyunu" adıyla bilinen "Aile Komplosu", üstadın en tartışmalı filmlerinden biri ve zamanında eleştirmenleri de tam anlamıyla ikiye bölmüş durumda. Ama isterseniz önce kısaca öyküden, hatta bir başka büyük sinemacıya da saygı gösterisi olarak, Truffaut'nun satırlarıyla söz edelim. Truffaut, Hitchcock'la tarihi söyleşisini içeren kitabın giriş sayfalarında söz eder bu 'son' filminden ve şöyle der:

"Film iki ayrı dünyaya mensup iki çiftle açılır. Bir yanda sahte bir medyuma (Barbara Harris) suç ortağı bir taksi şoförü (Bruce Dern) var. Şoförün çevreden fark ettirmeden topladığı bilgileri, kadın, tahmin etmiş gibi satmaktadır. Öte yanda ise şık bir kuyumcu (William Devane) ve kız arkadaşı (Karen Black) var. Onların en büyük eğlencesi de önemli kişileri kaçırmak ve fide olarak elmas istemek, bu muhteşem elmasları da oturma odasındaki avizeye asmak. Mirasını bırakmak üzere oğlunu bulmak isteyen yaşlı bir kadın adına etrafta soruşturma yapan sahte medyumun aradığı piçle adam kaçırıcı kuyumcunun aynı kişi olduğunu izleyicinin anlamasıyla konu berraklaşıyor. Ne var ki bu dört ana karakterin gerçekten karşı karşıya geldiğini görmesi için izleyicinin son makaraya kadar beklemesi gerek."

Mizah dozu bakımından "Harry'in Derdi" (The Trouble with Harry, 1955) ile kıyaslanabilecek, baştan aşağı 'Amerikan' olmakla birlikte üstadın İngiltere döneminin hünerlerini de içeren "Aile Komplosu", aslında klasik adam kaçırma ve mizahi de olabilen aksilikler formülü üzerine kurulu, kapalı ve biraz da boğucu mekânlara fazlasıyla prim vermesi dışında, bana sorarsanız gayet sağlam bir film.

Öyle ki Truffaut'un aynı kitapta söz ettiği gibi, Hitchcock'un "sanki filmin sağlam temeller üzerine oturtulduğunu ve tüm örgüyü kafasında oluşturduğunu ispatlamak ister gibi", sahne sahne

anlatmaktan büyük keyif aldığı da bir çalışma var karşımızda. Victor Canning'in "The Rainbird Pattern" adlı romanından uyarlanan filmde olayların kitaptaki gibi Los Angeles'ta değil San Francisco'da geçtiğini de unutmadan belirtmiş olayım.

"Bazı eleştirmenler bu filmi 'Cinnet'ten daha zayıf bulurken bazıları da öve öve göklere çıkardılar" diyen Truffaut kişisel bir yorumda bulunmuyor ama insanın aklına bunca yıl sonra şu soru da geliyor doğrusu: Hitchcock'un bir önceki filmi "Cinnet" (Frenzy) zayıf mıydı ki, "Aile Komplosu" ondan da zayıf olsun? Ama öte yandan eğri oturup doğru konuşmak gerekirse, elimizin altındaki görkemli filmografiye bakıldığında öve öve göklere çıkarmanın abartıya kaçacağı da ortada.

Kendi adıma, evette ki Hitch Amca'ya laf söyletmek gibi bir derdim yok ve üstadın bazı filmleri gerçekten de diğerlerine göre epeyce zayıftır ama "Aile Komplosu"nun Hitchcock sineması üzerine kalın mı kalın bir kitap yazmış olan Robin Wood'a 'film önemli bir nottan daha fazlası olarak göremiyorum' dedirtecek kadar kötü bir film olmadığına da yemin edebilirim! Hatta, iki çiftin öykülerinin paralel biçimde akıp belli noktalarda birbirine çok yaklaşması, finaldeki buluşmaya dek deyim yerindeyse teğet geçmesi, el ve bedenlerin kah birleşip kah uzaklaştığı romantik bir dansı akla getiriyor ki bu anlamda Hitchcock'un bu anlamda bir 'dans ustası' olduğunu da bilmeyen yok.

İlginçtir, Altın Küre 1977'de Barbara Harris'e hem de müzikal / komedi kategorisinde en iyi kadın oyuncu dalında adaylık getirmesi dışında kayda değer bir başarısı olmayan "Aile Komplosu", cinsel göndermeleri ve cinsel iktidara yaklaşımı açısından da tipik Hitchcock filmlerinden belli oranda kopuş da içermektedir ki belki de üzerinde en az durulan yanlarından bir budur.

Kim ne derse desin, siz siz olun, çekiminden 35 yıl sonra mutlaka seyretmeye çalışın. [\[1\]](#)

Hitchcock değil de sıradan bir yönetmen tarafından çekilseydi, kesinlikle başyapıt muamelesi görecekti...

Daha zengin bir oyuncu kadrosuyla çalışılsaydı, kesinlikle bir 'Hitchcock başyapıtı' muamelesi görürdü!

ORJİNAL ADI Family Plot

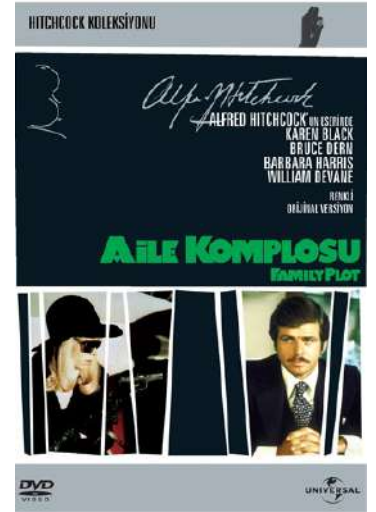
YÖNETMEN Alfred Hitchcock

OYUNCULAR Karen Black, Bruce Dern, Barbara Harris, William Devane

YAPIM/SÜRE 1976 ABD, 120 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 2.0 DD İngilizce (T.A.)

ŞİRKET As Sanat (Universal)

Hitchcock'un bundan önceki filmi "Cinnet" (Frenzy) zayıf mıydı ki, "Aile Komplosu" ondan da zayıf olsun?

GERÇEĞE ÇAĞRI

ORJİNAL ADI Total Recall

YÖNETMEN Len Wiseman

OYUNCULAR Colin Farrell, Kate Beckinsale,

Jessica Biel, Bryan Cranston

YAPIM/SÜRE 2012 ABD – Kanada, 113 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Tiglon (Sony)

Dönemi için
gayet muazzam bir
bilim-kurgu örneğinin
eksik 'yeniden
çevrim'i...

HAYATIN SADECE ŞU YAŞADIĞIMIZ ANDAN İBARET OLDUĞUNU SANMAK YA DA BUNA inanmak için onlarca geçerli sebebimiz olabilir. Gün gelir bütün bu içerisinde olduğunuz düzenin aslında olmadığını anlamak ve başka bir insan olduğunuzu kabul etmeye çalışmak insanı gündelik hayatın sıradanlığından kurtarabilir belki ama aynı zamanda ölümcül bir belirsizliğe sürükler.

Philip K. Dick'in "We Can Remember It For You Wholesale" hikayesinden uyarlanan "Gerçeğe Çağrı", orijinali Paul Verhoeven'in yönettiği ve başrolünde Arnold Schwarzenegger'in oynadığı 1990 yılında çekilmiş bir bilim-kurgu. Dönemi için gayet muazzam bir bilim-kurgu örneği olan "Gerçeğe Çağrı"nın yeniden çevrimi ise Len Wiseman'ın yönettiği başrolünde Colin Farrell'in oynadığı bir diğer versiyon. Karısıyla mutlu, düzenli bir hayatı olduğu halde zihinsel macerayı merak eden Douglas, hafıza yolculuğu yapmaya karar verir, fakat işler bir anda sarpa sarınca kendisini içinde olup olmadığını anlamadığı diğer bir deyişle

gerçek olanın hangisi olduğuna karar vermesi gerektiği bir aksiyonun içinde bulur.

Film boyunca aksiyonu sağlayan dinamik, Douglas'ın kime inanacağını bilememenin verdiği azapla savrulması ile tam da 'olduğuna inandığı' noktaya bağlandığı sırada aslında olmadığını hatırlatan başka bir unsurla karşılaşması. Bu kişisel mücadelenin içine dünyayı bir diktatörden korumak zorunda olan bir ajan hikayesi de giriyor...

İnsanın kendi sıkıcı gerçekliğinden kurtulmak için sahte hatıralar yaratmak istemesi şaşırtıcı değil. Douglas da bu fikre yaslanarak zihnini bir maceraya feda etmekten çekinmiyor. Fazla aksiyona boğularak orijinali kadar iyi bir uyarlama olmayı başaramayan film, yine de insanın kendisine sahte bir bellek oluşturma ihtiyacı fikrinin günümüz bilim-kurgu aksiyonunda nasıl görüneceğine dair fikir veriyor. [A]

Colin Farrell ana karakterden çok şey bekleyen senaryodan alınının aklıyla çıkıyor

Kendini tekrar eden aksiyon klişeleri seyircinin sıkılma eşliğini zorluyor.

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

RUHLAR OTELİ

ORJİNAL ADI The Innkeepers

YÖNETMEN Ti West

OYUNCULAR Sara Paxton, Pat Healy,

Kelly McGillis, Alison Bartlett

YAPIM/SÜRE 2011 ABD, 97 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Tiglon (Calinos)

Film, ilk bir saat boyunca olanca sakinliği ve dinginliğiyle sinirleri tel tel geriyor..

İYİ KORKU FİLMİNE RASTLAMAK PEK KOLAY DEĞİL MALUM. ÇOĞU BİRBİRİNİ TAKLİT eden, sessizlik anlarında 'böh' yaparak kalp çarpıntısı yaratan, kan-revandan geçilmeyen filmler ortalığı sarmış durumda. Senede birkaç tane de olsa, taze soluk getirmeye çalışan yapımlara da rastlanıyor elbet. İşte "Ruhlar Otel'i" de görünürde farklı bir şey vaat ediyor en başta. Açılış jeneriğinden anladığımız kadarıyla neredeyse yüzyıldır tekinsiz olayların yaşandığı bir yer burası. Günümüzde ise 'inek' görümlü bir adamla, sıkıntıdan patlayan bir kız işletiyor burayı. Adam, müşterisizlik yüzünden otelin internet sitesine 'sahte hayalet hikayeleri' ekleyip duruyor, genç kız ise daha çok gelen müşterilerle ilgileniyor.

Neredeyse zombi görümlü yılgın bir kadın ile küçük oğlu otelde konaklarken, "Top Gun" filminin artık babaanne gibi duran güzeli Kelly McGillis da müşteri olarak buraya yerleşiyor. Ve kendi kendine çalan piyanolar, karanlık zemin katlardan gelen sesler devreye giriyor... Film, ilk bir saat boyunca

olanca sakinliği ve dinginliğiyle sinirleri tel tel geriyor, bizleri sanki mahvedici, şoke olacağımız bir finale hazırlıyor. Fakat son yarım saate girdiğimizde, tüm bu atmosfer kurma çabasının herhangi bir şeye hizmet etmediğini görüyoruz. Bu tür doğaüstü olayların neden yaşandığını, gördüğümüz varlıkların ne olduğunu dahi pek anlamıyoruz. Dahası, 'gördüğümüz her şey genç kızın halüsinasyonları mı acaba' sorusu da havada asılı kalıyor.

Daha önce "Şeytanın Evi" (The House Of The Devil) ile neredeyse kült bir korkuya imza atan Ti West, iyi bir fikirden yola çıkıyor ancak finiş ulaşmadan tökezliyor basbayağı. İnsanın üstüne üstüne gelen otel binasını, sessizliği, boşluğu şahane bir malzeme olarak kullanırken, çıktığı yolun nereye varacağını hesaplamamış olmanın sıkıntısını yaşıyor ve seyirciyi de 'öf'leterek uğurluyor. [\[X\]](#)

Bazı anlarda "Diğerleri" (The Others) ya da "Cinnet"i (The Shining) çağrıştıran çekimler gayet başarılı.

Konunun doğru düzgün bir yere bağlanmaması bir yana, Kelly McGillis dahi 'olmasa da olur' türünden etkisiz bir eleman filmde.

www.sinemamuzik.com

'bir tıkla gerçek habere ulaş'

Üniversite Öğrencisi Arzu - https://www.instagram.com/arsu_1999

1 - Sonunda festivaller çakıştı!

Antalya ve Adana film festivalleri, son yıllarda arka arkaya düzenleniyordu, önümüzdeki yıl çıkışacaklar. Antalya 20-27 Eylül'de, Adana ise 16-21 Eylül tarihleri arasında düzenlenecek. Yani Türkiye sineması iki gün de olsa ikiye bölünecek. Artık Adana-Antalya arası direkt uçak seferleri konur!

2 - "Randevu" heyecanı

TÜRSAK'ın düzenlediği Sinema Tarih Buluşması, geçtiğimiz yıllarda sessiz sedasız Randevu İstanbul Film Festivali'ne dönüşmüştü. 14-20 Aralık tarihleri arasında düzenlenecek festivalin programı bu yıl oldukça iddialı. Bizden söylemesi... www.randevuistanbul.com

3 - Scorsese'den ezber bozan belgesel

Bildiğiniz gibi, yönetmenlerle eleştirmenler arasındaki gerilim tuhaf sonuçların ortaya çıkmasına neden oluyor. Ama bazen ezber bozan tavırlar da duymuyor değiliz. Mesela Martin Scorsese, ABD'nin popüler sinema eleştirmenlerinden Robert Ebert'in hayatını anlatacak bir belgesel hazırlığı içerisinde. Belgesel, 2011'de yayımlanan "Life Itself: A Memoir" kitabından uyarlanacak. Scorsese, belgeselin yapımcılığını üstlenecek.

4 - Ne olacak bu kıskançlık halleri!

"Sinemamızdaki dayanışma ruhuna ne oldu?" dedirten öyle kıskançlık iddiaları

geliyordu ki kulağımıza, doğruluğuna pek de prim vermiyorduk. Ama en kıdemli yönetmenlerimizden Erden Kıral, Filmarası dergisinde sektördeki kıskançlıkları örnekleriyle anlatınca ateş olmayan yerden duman çıkmaz diye düşünmeye başladık.

5 - Nilgün Atılğan'ı kaybettik

70'li yılların renkli simalarından biriydi Nilgün Atılğan. Kah filmlerde oynadı kah albüm çıkardı. Evlilikleri ve boşanmaları da o dönem epeyce ses getirmişti. Hafta içi bir trafik kazası sonrası yaşamını yitirdi. 58 yaşındaydı. Toprağı bol olsun...

ROCK FM 94.5

VIDEO SHOW FILM TELEVISION
DVD CINEMATIC COMMUNITY
WORK PRODUCTION THINK MOVIE DVD SCREENPLAY
TODAY NEW TELEVISION MOVIES MOVING VIDEO FILM SHOW
FILM PRODUCTION CLOSE-UP
PRODUCTION SHOW ACTOR FILM SHOWING MOTION THRILLER HORROR CLOSE-UP MONEY
ACTION MOVING TELEVISION MONEY SCREENPLAY COMMUNITY THINK BUSINESS PRO
MOVIES CINEMATIC HORROR DVD COMMUNITY SCREEN VIDEO NETWORK PRODUCTION
CLOSE-UP SHOWING PICTURE PRODUCTION CINEMATIC SCREEN SHOW
SHOW ACTOR VIDEO INDUSTRY SHOW ACTOR SHOWING SCREENPLAY TELEVISION MOVIE COMMUNITY
PRODUCTION TELEVISION PRODUCTION MOVIES PROJECT COPY CLOSE-UP THRILLER SCREENPLAY
INDUSTRY PICTURE MOVIE COMMUNITY CINEMATIC TELEVISION COPY COMMUNITY PRODUCTION FILM
HINK COMMUNITY SCREENPLAY COPY MOTION INDUSTRY SHOW ACTOR
MOVIES SCREEN THINK SHOWING 7. CADDE HORROR PICTURE SCREENPLAY BUSINESS MOVING
TELEVISION PROJECT TELEVISION COMEDY FILM NETWORK PRODUCTION MOVIES PRODUCTION
DVD PRODUCTION COMEDY SHOW ACTOR SCREENPLAY PRODUCTION SHOWING
CINEMATIC PUBLIC SHOWING PICTURE SHOW VIDEO COMMUNITY PICTURE THINK TELEVISION
ICTURE TELEVISION FILM COMMUNITY CINEMATIC SHOW ACTOR SCREENPLAY NEW PRODUCTION
TODAY BUSINESS NEW PRODUCTION COMMUNITY THINK PRODUCTION THINK MOVIE NETWORK SCREENPLAY
SHOW ACTOR MOTION FILM VIDEO MOVING MOVIES TELEVISION NEW TODAY PUBLIC COMEDY
NETWORK SHOW FILM CLOSE-UP MOTION SHOWING FILM PRODUCTION SHOW ACTOR THRILLER
ACTION MONEY HORROR THRILLER SCREENPLAY MONEY TELEVISION DVD MOVING PRODUCTION
PROJECT BUSINESS THINK COMMUNITY NETWORK VIDEO SCREEN COMMUNITY DVD HORROR CINEMATIC
PRODUCTION DVD INDUSTRY PRODUCTION PICTURE SHOWING
SCREEN CINEMATIC THINK PRODUCTION NETWORK SHOWING
SHOW SCREENPLAY SHOWING SHOW ACTOR INDUSTRY VIDEO
CLOSE-UP COPY PROJECT MOVIES PRODUCTION
THINK SCREENPLAY

**SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA
KEYİFLİ BİR YOLCULUK**

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER PAZAR 22.00-00.00 ARASI **94.5 ROCK FM'DE**

“ Filmin tüm örgüsünü bir kanaviçe gibi doldurmalıyız. İnsanlar bu nedenle, tüm ayrıntıları fark edebilmek için filmi tekrar tekrar izleme ihtiyacı hissederler. Bazıları boşa harcanan çaba gibi görünse de aslında filmi sağlamlaştırır. Tam da bu nedenle bu filmler yıllar sonra yeniden gösteriliyor, zamana dayanıyor ve eskimiyor.”